

SCENSKO OBRAZOVANJE VASPITAČA

Branko Popović

Učiteljski fakultet u Užicu

Abstract:

U ovom radu se govori o savremenom obrazovanju vaspitača koje podrazumeva sticanje znanja i veština iz oblasti scenskih umetnosti, prevashodno radi socijalizacije dece. Ovakav kurs priprema vaspitača za susret sa nadarenom decom kroz program aktivne nastave, grupnog rada i svojevrstog takmičenja, što podiže aktivitet dece i predstavlja svojevrstan vid borbe protiv internetizacije dece.

Key words:

Scenska umetnost;
Dramske igre za decu,
Internet,
Dramatizacija,
Bajka,
Narodna priča.

UVOD

Obrazovanju vaspitača, od antike do danas, pridaje se velika pažnja. Njegov osnovni zadatak proishodi iz naziva struke, da sačuva i vaspita dete ali i da ga poduči i pripremi za svet odraslih. U obrazovanju se sve više ističe da se znanje ne može naturati strahom od autoriteta ili kazne i da je za uspeh potrebno probuditi interes i entuzijazam koje obezbeđuje igra. Smatra se da kod dece postoji snažna želja i sposobnost da razumeju svet oko sebe i da uče ali ih u tome ometaju prevaziđena i nedostatna pravila klasičnog obrazovanja i vaspitanja kao i neprestana ometanja njihovog pravilnog intelektualnog i fizičkog razvoja koja stižu iz sveta odraslih. Ova ometanja ih sve češće i sve duže odvajaju od igre, a time i od učenja života. Igra je izgubila svoj kapitalni metod u učenju i razvoju ličnosti deteta. Brojni su uzroci koji tome doprinose, a to su pre svega, duboka socijalna i ekonomska kriza koja od odraslih traži dugotrajan i iscrpljujući rad, čime gube dragoceno vreme koje treba da posvete deci ali i tehnološki bum koji razvija svet jevtine virtuelne zabave od koje deca, bez pomoći odraslih, ne mogu da se odbrane. O značaju igre postoji više socioloških, psiholoških, pedagoških i drugih studija koje polaze od jasne tvrdnje da je vaspitanje igrom moguće i predstavlja najpogodniji način vaspitanja u određenom uzrastu. Tako Aristotel tvrdi da pedonomi, činovnici zaduženi za vaspitanje, moraju dobro paziti na govor i priču, da odstrane nepristojno i i povedu računa o tome da im je zadatak da pripreme decu za njihov poziv. „Većina igara, dakle, treba da bude, po mogućnosti, podražavanje onoj delatnosti koju će dete, kad odraste, ozbiljno obavljati (Trnavac, 1979). Tek će moderno doba doneti obnovu interesovanja za fenomen igre, kojoj se počinje dodeljivati status značajne filozofske kategorije. Fridrih Šiler piše da je čovek tek u igri čovek, odnosno da upravo igra čini čoveka potpunim. Hans Georg Gadamer smatra da je igra elementarna funkcija ljudskog života bez koje se ovaj ne može zamisliti. Kao što su brojna

tumačenja igara, tako su i brojna klasifikovanja i podele prema uzrastu, polu, načinu igranja, mestu igranja i slično. U brojnim klasičnim podelama igara, najčešće se pominju čulne, kao što je gužvanje papira od strane deteta u ranom periodu, trčanje po baricama ili okretanje oko svoje ose, pa igre s pravilima, koje mogu biti kinetičke, jura, žmurke, lastiš, zatim, intelektualne, sudoku, slagalice, onda, društvene, Ne ljuti se čoveče, pa konstruktivne, LEGO sistem i igre mašte ili igre uloga, koje razlikujemo kao dramske i dramatizujuće. Tek u poslednje vreme suočeni smo s jednom novom igrom, sve češće prisutnom među mlađom decom, a to su razne vrste elektronski igara i Internet ili samo Net, kako to deca kažu.

Nastao 1984. godine na temelju iskustva i primenjenih dostignuća ARPANET, čija je svrha bila povezivanje američkih univerziteta s pet superkompjuterskih središta i baza podataka, danas je jedna od glavnih ideja Internet mreže ostvarivanje tehničkog pristupa informacijama iz celog tehnološki razvijenog sveta. Već početkom devedesetih godina ova globalna mreža postaje sve više dostupna i u našim domovima, a broj korisnika raste iz dana u dan ali se i uzrast korisnika dramatično smanjuje iz dana u dan. Uzrok ovakvoj tendenciji je pristupačnost Interneta, relativno laka nabavka računara, otvaranje internet kafea, ulazak Interneta u domove i škole i sve veći broj aplikacija za Internet pretraživače u mobilnim uređajima. Povod za internetizaciju dece je pojava brojnih jevtinih ili besplatnih stranica, od muzike i igrice, preko društvenih mreža i kupovine raznih dobara, do strana za upoznavanje i porno strana. „Zato je tako veliko zanimanje za Internet. O tome svjedoči i najnovijem istraživanju na uzorku od 1000 ispitanika u dobi od 16 do 64 godine, kojim je utvrđeno da Britanci dnevno prosečno provedu 164 minute na Internetu, a 148 ispred TV ekrana. Muškarci svakodnevno u prosjeku borave na stranicama Interneta čak 172 minute, a žene znatno manje, 156 minuta“ (Stanić, 2006). Ono što zabrinjava je sve češći i sve duži boravak dece pored kompjutera. „Rezultati nekih istraživanja pokazuju da deca od dve do pet godina

provode za računarom u proseku od 30 minuta dnevno, sa tendencijom povećanja vremena sa uzrastom“ (Jovanović, Vučinić, Antonijević, 2012).

Ova pojava drastično utiče na ponašanje dece koja sve češće postaju anksiozna, čemu doprinose i brojne igrice, zatim, pojavljuju se i brojni zdravstveni problemi, slabljenje vida, poremećaj u ishrani, gojaznost, kriva kičma, pa čak i šuljevi. O tome veoma inspirativno govori i dr Ranko Rajović, predsednik MENSE u Srbiji, ističući kao jedan od najtežih poremećaja i disleksiju, poremećaj čitanja i poremećaj pisanja i govora. Ono što roditelje i vaspitače zabrinjava jeste i sve dublja asocijalnost dece i očigledna zavisnost o Internetu. Deca preskaču obroke ostajući predugo na Internetu skupo plaćajući svoju radoznalost koja se ne retko završava i elektronskim nasiljem. S tim u vezi 2008. godine doneta je i Nacionalna strategija za prevenciju i zaštitu dece od nasilja, koja su najčešće bila napadnuta elektronskom poštom, SMS, druženjem u sobi za razgovor, na forumu ili na nekom sajtu.

Stoga je 2009. godina u Srbiji bila proglašena za godinu zaštite dece na Internetu, pa je i Ministarstvo za telekomunikaciju u saradnji sa Majkrosoftom sprovodilo različite akcije savetovanja i seminara na kojima su se deca i roditelji upoznavali s problemima Internet nasilja i načinima za njihovo prevazilaženje. Tu su posebnu ulogu prepoznali i vaspitači koji treba da pripreme decu za svet odraslih koji je daleko od tog virtuelnog sveta, mada nekada i suroviji od Internetizacije. Naravno, Internet ima i svojih dobrih strana, od mogućnosti da se upozna daleki i nepoznati svet, da se prošire opšta znanja i unapredi tehnološko mišljenje, do spoznaje novih tehnoloških dostignuća. Od roditelja se očekuje da se aktivno uključe i pomognu deci u pretraživanju Interneta čime bi ih upoznali i sa eventualnim negativnim posledicama i sačuvali od sajber nasilja. Međutim, problem nastaje onog trenutka kada se roditelj i dete suoče sa hroničnim nedostatkom vremena za zajedničko druženje kao i sa slabim znanjem roditelja u rukovanju kompjuterskom opremom, pa i Internetom tako da dete postaje superiorno i sposobno da sakrije sopstvene posete sumnjivim sadržajima. To je veliki prostor za dobro obučenog vaspitača koji dete može da pravilno uputi na korisno korišćenje elektronskih učila ali i da ih uputi u druga interesovanja koja će ih osloboditi zavisnosti od predugog sedenja pred monitorom i uvesti u svet emocija, ljubavi i pažnje, a da ih zadrži u svetu igara, pripremi za život i svet odraslih i pokuša da razvije sve one od Interneta ugrožene elemente razvoja ličnosti kao što su govor, čitanje, pisanje, nedostatak kretanja i slično. To će im omogućiti bavljenje scenskom umetnošću koja im je imanentna, koju vole i i koja im je neophodna. Ako od Interneta ne možemo pobeći, onda bavljenje scenskim umetnostima posmatrajmo u svetlu ispravljanja internet bolesti koje se kao infekcija šire dečijom populacijom.

DEINTERNETIZACIJA ILI DETE I SCENSKA UMETNOST

Scenska umetnost je nejpraktičnija umetnička disciplina koja će deci omogućiti pravilan psiho-fizički razvoj i nadomestiti sve nedostatke nastale kao posledica internetizacije

ili namernog zanemarivanja od strane roditelja ili staratelja koji su u stanju da dete zaključaju u kuću, uključe mu televiziju ili internet i ostave same do njihovog povratka s posla ili iz provoda. Dobro obrazovan vaspitač može vrlo lako da pokrene svoju grupu dece i zajedno s roditeljima, uključi ih u razne vrste imaginativnih igara, od onih koje su čista improvizacija deteta, kao što su igre uloga koje počinju „čarobnom rečju“ kobajagi – sam ja lekar, a ti bolesnik ili ja sam mama, a ti ćerka, pa preko dramatisacija poznatih bajki, basni ili narodnih priča, koje mogu biti lutkarska scena, igra s decom glumcima ili nekakva kombinacija u kojoj i vaspitač dobija svoju ulogu, organizatora, roditelja i eventualno, sporednog glumca. Glavne zadatke moraju da preuzmu deca. „Igrajući se pozorišta, dete se polako ali neminovno socijalizuje, postaje deo kolektiva, shvata da njegova uloga, ma kako bila mala, jeste važan deo predstave i da svojim povećanim angažovanjem može uticati da i drugi budu dobri, što sve zajedno vodi ka konačnom, zajedničkom uspehu“ (Popović, 2006). Scenske umetnosti su među najpopularnijim umetnostima danas, a svakako najprihvatljivije i za decu koja vole da se prerušavaju i bar, na trenutak, budu neko drugi. U njihovoj ranoj fazi razvoja, od treća do pete godine, javlja se potreba za imitiranjem, najpre nekih osoba iz svoje okoline, a kod dece sa sela i domaćih životinja, do poznatih pevača i glumaca. Uključivanjem roditelja da se decom pripreme kostime ili obuku lutku, učvršćuje vezu deteta i odraslih, priprema decu za svet odraslih i poziva ih na zajedničku akciju koja budi emocije ali i razvija motoričke i intelektualne sposobnosti dece.

DETE I LUTKA

Ukoliko ostavimo po strani spontane dramske igre, koje deca sama uspostavljaju i razvijaju, dramatisovane su pod obaveznom kontrolom vaspitača. Za najmanji uzrast su nezamenjive igre s lutkom. Nema deteta, a ni civilizacije koja nije imala svoju lutku i koja je bila svojevrsan pokazatelj razvoja te civilizacije, pa čak i stepena društvenih sloboda. Nastala je u najranijem periodu i bila vezana za kultne obrede, služeći u početku za magijske svrhe te ja kao takva imala veliku ulogu u razvoju ljudske svesti, pa i razvoja ukupnog saznanja uopšte. Lutka je pomagala čoveku da približi nepoznato, prevaziđe daleko i neobjašnjivo i pripremi za život, često surov i neobjašnjivo tegoban. Lutka je oličenje čovekovog pokušaja da prevaziđe realnost, pobedi strah i uzdigne se iznad nepodnošljive smrtnosti. Ali i da se odupre zakonima svake vrste. „Jedan od takvih zakona jeste i zakon zemljine teže i savladavajući ga – pridajući lutkama funkciju zamišljenih ptica – ljudi su leteli po nebeskom prostranstvu, kao što su – transponujući ribe u lutke – ronili po nesagledivim rečnim, jezerskim, morskim ili okeanskim prostranstvima“ (Misailović, 1991). Lutka se javlja u najranijim civilizacijama, indijanci su pravili lutku od drveta pri čemu je čvor bio glava.

U starom Egiptu, pre oko 4000 godina pronađene su u grobnicama lutke od nanizanih perlica, u Indiji u 11. veku, pne, javljaju se prve lutke u službi verskih rituala, poznate kao Sutradhara, odnosno Onaj koji vuče konce. Iz tog perioda se javlja i prva lutka Vidušak koja će kasnije postati praotac svih evropskih lutaka. Danas su u upotrebi lutke

koje delimo po načinu vođenja na one vođene odozgo, kao što su marionete i one vođene odozdo, poput Ginjola ili lutki – rukavica i javajki koje se vode na štapovima. Za decu, sve može biti lutka, od dedinog štapa, pa do stolice:

„Điha, điha četir noge,

Sve četiri krute...

Điha, điha, mi idemo

Na daleke pute...

Ovi poznati stihovi J. J. Zmaja, iz pesme, Mali konjanik, jasno govore kakav je dečji odnos prema lutki i koliko je širok njihov svet mašte. Zadatak vaspitača je da ovu potrebu razume i zajedno s decom pristupi pripremi lutkarske igre. Ona počinje brižljivim izborom dramatizacije, a nju može da priredi i sam vaspitač, prilagođavajući broj likova i njihovu podelu onom broju dece koju može da uključi u igru. Rad na svakoj predstavi počinje čitaćim probama, u ovom slučaju taj zadatak izvršava vaspitač, pazeći na pravilan i tečan govor, ispravnu dikciju i akcentuaciju, jer deca sa narušenim ili problematičnom kulturom govora, uče upravo od samog vaspitača pravilan izgovor i lepotu maternjeg jezika. U ovoj fazi se mogu jasno prepoznati deca koja su asocijalnog ponašanja, povučena u sebe i nekomunikativna, pa je jedan od zadataka njihovo postepeno i nenametljivo uključivanje u razgovor o odabranoj priči, o porukama koje ta priča nosi i „naravoučeniju“ iz koga možemo izvući i neophodne pouke, kako dete da se ponaša u sličnoj situaciji. Nakon toga sledi podela uloga i predlog za izradu lutkica. U pravljenju lutaka od sunđera, boje i papira, deca sa vaspitačem učestvuju u kreiranju tog novog „drugara“ s kojim će se družiti, aktivirajući ne samo ruke kao motorički kapacitet, već i umni i kolektivni deo svog bića. Kreirajući lutku, deca joj udahnuju život, stvaraju novi karakter i tačno znaju njen budući život. Ova božanska emanacija je pokretački duh kojim dete ostvaruje sebe kao biće dostojno poštovanja, spremno da ravnopravno ako ne i nadmoćno ulazi i pomera svet odraslih. Lutke će iznenada dobijati neverovatne oblike i detalje, pojaviće se i iznenađujuće boje na mestima gde se ne očekuju. Animiranjem lutke, pokreće se čitav jedan kosmos, lutka mora da ima svoj glas, atmosferu priče prati odgovarajuća muzika i šumovi, oživljava i prostor lutke koji je likovno pripremljen i predstava može da počne. Svojestvo lutke je da je sve moguće, povezuje se svet živog neživog, gube se vremenske granice, raspada se svet realnog i jedina granica postaje granica mašte. Lutke postoje i funkcionišu samo u svom svetu. To je poseban svet mašte u kome se logika uspostavlja nepisanim i nepostojećim ali samo učesnicima igre razumljivim pravilima igre, pri čemu lutkarska igra podrazumeva i gledaoca kao aktivnog učesnika. Lutka uspostavlja svoj sistem znakova i sopstvenu sintaksu. Ona može da progovara i nama potpuno ne razumljivim govorom, a koji je deci prepoznatljiv i razumljiv. Lutka, više nego i jedna druga igra, naročito ne neka elektronska, pruža mudrost saznanja, veliku radost i emotivnu bliskost u kojoj ni jedno dete ne može biti ugroženo.

DETE I GLUMA

Svako dete u nekom trenutku poželi da je neko drugi. Ono na taj način beži iz sveta realnosti u svoj imaginativni

svet, stvara otklon od poznatog i počinje da istražuje nepoznato, ne samo oko sebe, nego i u sebi samom. Ono voli da ispituje granice, dokle sme da ide, šta da uradi, kada nastaje pohvala, a kada kazna. Pravo mesto za to je kraća scenska dramatizacija i podela uloga deci kao izvođačima u njihovom malom pozorištu. Ovakve igre imaju višestruko pozitivno sadejstvo u razvoju psiho – fizičkih aktivnosti kod savremenog deteta. Pored razvoja govora, veoma je značajan i razvoj motoričkih sposobnosti kod dece. „Nedostatak fizičke aktivnosti, uticaj sedeternog načina života na zdravstveni status dece i odraslih, jedna su od glavnih tema u svetu u poslednjoj deceniji, ne samo u oblasti fizičke kulture već i u oblasti zdravstva... U svim radovima se ukazuje na smanjenje fizičke aktivnosti, „osnovnog sredstva za unapređenje fizičkog i mentalnog zdravlja“ usled promena u načinu života“ (Stamatović, Šekeljić, Marković, 2013). Ova promena načina života stiže sa povećanim prisustvom televizije, a u novije vreme i Interneta u naš svet, a naročito u svet dece. Ovaj problem korespondira sa bogatstvom ponude raznih „grickalica“ koje deca nekontrolisano troše, sa lošom i neredovnom ishranom i pojavom velikog broja gojazne dece i ravnih stopala. Korektivni faktor, koji u tom smislu pružaju scenske umetnosti omogućava deci zdravo odrastanje u prirodnom okruženju sa svojim vršnjacima i u neophodnom aktivitetu. S tim u vezi preporučuju se glumački zadaci koji su obogaćeni sa muzičkim i plesnim elementima, jer se uz muziku razvija govor i ritam kod dece. Deca se suočavaju sa svojim telom, često ne vladaju u potpunosti i na pravi način svojim udovima, pokazuju izvesnu nespretnost i brojne nesinhronizovane pokrete, naročito ako su s viškom kilograma. Izborom jednostavnih muzičkih deonica, podržanih pevanjem i igranjem kao u pesmi „Divna, Divna, divne oči ima...“ vaspitač omogućava svoj deci da se uključe u igru i manje-više, podjednako učestvuju u koreografiji. Igra se može i obogatiti upotrebom dečjih muzičkih instrumenata uz kombinaciju nasnimljene muzike i muzičkih deonica koje bi se izvodile uživo. U tumačenju zadatog lika, dete vežba govornu komunikaciju, sluša sagovornika, prepoznaje govornu radnju, otkriva skrivenu nameru u govoru i razvija sopstveni govorni aparat. Ukoliko od vaspitača dobije adekvatne sugestije on spoznaje i bogatstvo reči, odnosno, kako se intenzitetom i emocionalnom interpretacijom može menjati njeno osnovno značenje.

S druge strane, svojom maštom dete uspostavlja jedan meta jezik koji postoji samo u njihovoj igri kada štap iznenada dobije svojstvo konja, a u nekom uglu se samo njemu vidljiv pojavi neki sagovornik kome se obrati i objasni mu svoju nameru. Mizanscen ili scenska kretnja je poseban izazov za sledeću fazu u kojoj deca počinju da koriste telo kao vid komunikacije, a scensku radnju obogaćuju priručnim rekvizitama. Za ovaj nivo proba koriste se nelomljive rekvizite i one koje neće povrediti dete. Tokom rada, scenske kretnje se bogate i umnožavaju, a čestim ponavljanjem uvežbavaju što detetu predstavlja ključ dobrog učenja i puta ka uspehu. Tokom ovog učenja uloge, dete stiče samopouzdanje, postaje timski igrač i boreći se da tačno odigra svoju ulogu doprinosi ukupnom uspehu cele predstave. Učestvujući u ovoj dramskoj mimikriji, dete na čas postaje neko Drugi, i to mu omogućava da se ponaša onako kao u

stvarnosti ne bi mogao, ono otkriva raznolikost karaktera kojima je okruženo, spoznaje tamnu stranu tih karaktera, način ophođenja, postupke i prividno osvaja svet tajni ali zapravo istražuje granice poželjnog ponašanja u društvu u kome se greške ne praštaju. Igra mu omogućava bezbedan izlazak i sticanje neophodnog iskustva da bi se brže prilagodio svetu odraslih. To nije virtuelna stvarnost koja stalno želi da se potvrdi kao istinska stvarnost, već je to igra u koju ulazite s kostimom, maskom i učite osnovne norme ponašanja i komunikacije koja je stvarna, živa i mnogostruka. Sinkretičko svojstvo scenskih umetnosti se ostvaruje, pored uključivanja muzičkih tačaka i likovnim obogaćivanjem predstave, i to izradom kostima i scene.

Mogućnosti su višestruke i tehnike raznolike. Od čisto slikarskih elemenata, slikanog rikvanda ili slikanih elemenata dekora, do apstraktnih instalacija koje mogu imati višeznačna dejstva. Tako neka kocka može biti i kućica i sto i stena, što je za dečiju igru mnogo zanimljivije od prepoznatljivih detalja iz realnog sveta. Maštovitost dekora i kostima omogućava deci brže uživljavanje u svet dramskog, podstiče decu na tumačenje prostora i dovođenje u vezu izgled prostora sa likom koji ga koristi. Dom Pepeljuge je različit od dvora njenog princa ali ni taj prostor nije neostvariv, patuljci imaju krampove i pevaju kad idu da rade, dakle rad nije problem, Veštice su crne, jer su povezane sa svetom tame i ružne, a to niko ne želi... Brojne su poruke koje se mogu pažljivim odabirom boje i materijala poslati deci i kasnije o njima prodiskutovati.

ZAKLJUČAK ILI RAZVOJ KRITIČKOG MIŠLJENJA KOD DECE

Najvažniji deo svake dramske igre u kojoj su uključena deca jeste razgovor o doživljenom, o predstavi koju smo odigrali, karakterima koji su se pojavili, njihovim postupcima i poukama koje smo stekli. Tu dolazimo do odgovora na pitanje, zašto ova igra? Razumevanje predstave počinje od prvog razgovora kada vaspitač izlaže eksplicite predstave, potrebu da se igra, način igranja i plan pripreme. Na kraju se svodi zaključak u vezi ostvarenog i zamišljenog Otvorena komunikacija na kraju rada omogućava razvoj kritičkog mišljenja, suprotstavljanjem stavova, prihvatanjem tuđeg ili menjanjem sopstvenog stava u pogledu nekog problema koji postavlja sama priča. Vaspitač dobija ulogu medijatora koji usmerava diskusiju, upućuje na etičke ili estetičke vrednosti, a deca sama uspostavljaju svoje saznavne koordinate i vaspitne relacije, dozvoljeno – nije, poželjno – nije, pravilno – nepravilno. U razgovoru decu treba podsticati na otkrivanje postupaka koji sugerišu

određeni karakter, a s njim u vezi i određeno ponašanje. Razumevanje predstave kod dece je u direktnoj vezi sa njihovim emotivnim doživljajem. Deca se obrađuju i samom pomnjanju predstave, ona će da aplaudiraju i da skaču od sreće ako im vaspitač samo napomene da će glumiti. Naravno, svi bi želeli da igraju Pepeljuge, Snežane, Petra Pana, ali zadatak vaspitača je da svakom detetu da šansu, da lik uskladi s detetovim mogućnostima i tu radost igre usmeri i na manje zadatke, pa i one negativne da im opravda postojanje i potrebu da baš to dete odigra takvu ulogu. Tako se ono neće osećati potištenim i omraženim od ostale dece.. Najvažniji deo se ostvaruje između dece koja su igrala i dece koja su posmatrala, ta interakcija je suštinski doprinos svrsishodnosti predstave, a često se odvija i van očiju vaspitača i roditelja, što decu oslobađa straha od pogrešnog mišljenja i učvršćuje u generacijskoj grupi, što je od presudne važnosti za formiranje zdrave ličnosti. Scenska umetnost se, dakle, pokazuje kao nezaobilazna umetnička disciplina u obrazovanju vaspitača i jedna od najznačajnijih alternativa savremenoj internetizaciji dece.

LITERATURA

- [1] Arsović, B., "Novi komunikacioni mediji u obrazovanju", Zbornik radova, br. 14, Učiteljski fakultet, Užice, 2012, str. 319–326.
- [2] Jovanović, B., Vučinić, D., Antonijević, R., "Uticao Interneta i kompjuterskih igara na vaspitanje i razvoj dece", Pedagogija, vol. LXVII, br. 4, Beograd, 2012, str. 484–494.
- [3] Misailović, M., "Dete i pozorišna umetnost", Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Beograd, 1991.
- [4] Popović, B. Scenska umetnost i slobodno vreme učenika u produženom/celodnevnom boravku, Zbornik radova sa naučnog skupa „Slobodno vreme učenika u produženom/celodnevnom boravku“, Pedagoški fakultet, Sombor, 2006, str. 260–265.
- [5] Popović, B., "Od igre do dramske igre", Zbornik radova, god. 11, br. 9, Učiteljski fakultet, Užice, 2008, str. 217–232.
- [6] Stamatović, M., Šekeljić, G., Marković, Ž., "Ishodi nastave fizičkog vaspitanja u IV razredu osnovne škole u zavisnosti od organizacije nastave", Zbornik radova, god. 16, br. 15, Učiteljski fakultet Užice, 2013, str. 237–248.
- [7] Stanić, I., Deca između stvarnog života i „cyber – life-a“, Pedagoška stvarnost, vol. 52, br. 5–6, Novi Sad, 2006, str. 476–495.
- [8] Trnavac, N., "Dečja igra", Gornji Milanovac, 1979.
- [9] Šiler, F., "O lepom", Beograd, Kultura, 1967.

THEATRE EDUCATION OF PRESCHOOL TEACHERS

Abstract:

This paper discusses contemporary education of preschool teachers that involves the acquisition of knowledge and skills in the performing arts, primarily for the socialization of children. This course prepares preschool teachers to meet with gifted children through a program of active teaching, group work and a certain amount of competition, which increases the activity of children and represents a combat against the internetization of children.

Key words:

Performing Arts,
Drama Games for Kids,
Internet,
Dramatization,
Fairytale,
Folk Tale.